

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/172/2018
Identifikačné číslo spisu: 7206200169
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7206200169.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR, so sídlom v Bratislave, Mierová č. 19, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Krivak & Co, s.r.o., za ktorú koná JUDr. Martin Krivák, advokát so sídlom v Bratislave, Gajova č. 13, proti žalovaným: 1/ Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k.s., Slovenská č. 13, Prešov, správca úpadcu GAJUS a.s. v konkurze, Strojárska č. 2740, so sídlom v Snine, 2/ Brillant, a.s., so sídlom v Humennom, Námestie slobody č. 25, 3/ Gabana, a.s. v likvidácii, so sídlom v Snine, Strojárska č. 2740, 4/ Tradeunion, s.r.o., so sídlom v Nacinej Vsi, Družstevná č. 1, 5/ C. T., bývajúci v Y., 6/ W. T., bývajúci vo E., 7/ W. E., bývajúci vo E., zastúpený Mgr. Tomášom Malinovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 57, 8/ W. T., bývajúca vo E., zastúpená spolu so žalovanými 2/, 3/, 4/, 5/ a 6/ JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom so sídlom vo Vranove nad Topľou, Kalinčiakova č. 10, 9/ W. G., bývajúci v J., o neplatnosť právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 12 C 1/2006, o dovolaní žalovaných 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ a 8/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. februára 2017 sp. zn. 5 Co 4/2017, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z o 14. februára 2017 sp. zn. 5 C o 4/2017 v potvrdzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 25. septembra 2013 č. k. 12 C 1/2006-1151 vyslovil, že zmluvy o kúpe a predaji zaknihovaných cenných papierov, uzavretie ktorých obstaral Classinvest Slovakia o.c.p., a.s., ako komisionár v exekučnom konaní sp. zn. Ex 4575/97 vedenom žalovanou 8/ pre žalovaných 2/ až 8/ ako komitentov, na základe ktorých došlo k prevodu 547 ks akcií spoločnosti Transpetrol a.s., ktorý prevod bol registrovaný Strediskom cenných papierov Slovenskej republiky dňa 9.10.1998 tak, že žalovaný 2/ nadobudol vlastnícke právo k 98 ks akcií, žalovaný 3/ nadobudol vlastnícke právo k 125 ks akcií, žalovaný 4/ nadobudol vlastnícke právo k 110 ks akcií, žalovaný 5/ nadobudol vlastnícke právo k 46 ks akcií, žalovaný 6/ nadobudol vlastnícke právo k 86 ks akcií, žalovaný 7/ nadobudol vlastnícke právo k 82 ks akcií, sú neplatnými právnymi úkonmi. Konanie vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ v časti o

určenie neplatnosti zmluvy o kúpe a predaji zaknihovaných cenných papierov, uzavretie ktorých obstaral Classinvest Slovakia o.c.p., a.s., ako komisionár v exekučnom konaní sp. zn. Ex 4575/97 vedenom žalovanou 8/ pre žalovaného 1/ ako komitenta, na základe ktorých došlo k prevodu 100 ks akcií spoločnosti Transpetrol a.s., ktorý prevod bol registrovaný Strediskom cenných papierov Slovenskej republiky dňa 9.10.1998 tak, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k 100 ks akcií, zastavil. Žalobu v prevyšujúcej časti nároku o určenie neplatnosti záložných zmlúv zamietol. Výslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že vychádzajúc z preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu ako konštatovanej absolútnej neplatnosti právnych úkonov žalobe vyhovel v časti o vyslovenie neplatnosti zmlúv o kúpe a predaji cenných papierov vo vzťahu k žalovaným 2/ až 7/. V časti žaloby, týkajúcej sa určenia neplatnosti záložných zmlúv uzavretých sporovými stranami, podľa obsahu ktorých záložné právo bolo zriadené k zaknihovaným akciám, ktoré boli predmetom zmlúv o kúpe a predaji cenných papierov (akcie spoločnosti Transpetrol a.s.), nezistil existenciu právneho záujmu na požadovanom rozhodnutí. V súčasnom období k akciám spoločnosti Transpetrol a.s. vo vlastníctve žalobcu, ktoré majú listinnú podobu nie je registrované záložné právo žalovaných, subjekt, ktorý mal byť záložným veriteľom (C.S.I.-C.D., a.s.) zanikol, zo záložnej zmluvy si nároky neuplatňuje ani žalovaný 9/ a v konaní o vydanie cenných papierov titulom zálohu v rozsudku sp. zn. 3 Obo 130/2005, ktorým bola žaloba zamietnutá, súd vychádzal zo záveru, že neexistuje povinnosť žalobcu na vydanie akcií. Nezistil preto žiadne také okolnosti, ktoré by z titulu záložných zmlúv ohrozovali právne postavenie žalobcu. Záložné zmluvy boli uzavreté na účely zabezpečenia záväzku na zaplatenie kúpnej ceny zo zmlúv, o ktorých súd konštatoval, že sú neplatné, neplatnosť postihuje aj tieto zabezpečovacie inštitúty ako akcesorické záväzky záväzku hlavného. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/. Vo vzťahu medzi ostatnými sporovými stranami pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaných rozsudkom zo dňa 14. februára 2017 č. k. 5 Co 4/2017-1447, potvrdil v zmysle ustanovenia § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. V ďalšom odmietol odvolanie žalovaných proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti z dôvodov, že toto odvolanie je neprípustné, keďže tento výrok je vydaný v prospech odvolateľov. Výslovil, že stranám vo vzťahu žalobcu a žalovaných 1/ a 9/ náhradu trov konania nepriznáva. Zároveň priznal žalobcovi nárok na 100 % trov odvolacieho konania proti žalovaným 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ a 8/. Záverom potvrdil uznesenia súdu prvej inštancie z 12. decembra 2013 č. k. 12 C 1/2006-1195 a č. k. 12 C 1/2006-1198. Uviedol, že žalobca sa dovoľával neplatnosti právneho úkonu prevodu cenných papierov v súlade s komisionárskou zmluvou, zmluvou o predaji a zmluvou o kúpe cenných papierov. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca preukázal naliehavý právny záujem na neplatnosti uvedených právnych úkonov. Uviedol, že ako jediný majiteľ akcií spol. Transpetrol, a.s. bol zapísaný - Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva SR, a teda konštatoval, že právne úkony boli postihnuté neplatnosťou bez zreteľa na to, či o tejto neplatnosti už bolo vydané súdne rozhodnutie. Bolo preukázané, že v čase uzatvárania zmlúv o kúpe a predaji akcií, tieto mohli byť len vo výlučnom vlastníctve štátu, ktorý záver súdu vychádza z právnej úpravy Ústavy Slovenskej republiky zavedenej zák. č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, v spojení so zákonom č. 192/95 Z.z. o strategických podnikoch a zák. č. 92/91 Zb. o veľkej privatizácii účinnej v čase uzatvorenia zmlúv, z čoho vyplýva aj zákaz ich exekvovateľnosti v neprospech žalobcu, t. j. Slovenskej republiky. Napokon odvolací súd uzavrel, že pri námietkach žalovaných, že oni o tom nevedeli, resp. že v súlade s právnou úpravou došlo k prevodu cenných papierov a tento prevod bol obstaraný komisionárom Classinvest Slovakia, o.c.p., a.s., ktorý bol riadne zaregistrovaný SCP, a.s., poukázal na zásadu, že neznalosť zákona neospravedlňuje („ignorantia legis non ex cusat“). Odvolací súd ďalej poukázal na to, že podľa ustálenej súdnej praxe aj v prípade, že ide o dovolené konanie, ak sa sleduje iný účel a obchádza sa zákon, dôjde ku konaniu legis in fraudem, tzn. k účelovému obchádzaniu zákona a z tohto dôvodu sú takéto právne úkony taktiež neplatné a o. i. obchádzanie zákona môže spočívať aj vo vylúčení záväzného pravidla použitím prostriedkov takých, že vznikne výsledok právnou normou nepredvídateľný (uznesenie sp. zn. 3 Cdo 446/2012). Napokon aj odvolania proti uzneseniu z 12. decembra 2013 č. k. 12 C 1/2006-1195 a č. k. 12 C 1/2006-1198 nepovažoval za opodstatnené a označil ich za zákonné a správne, preto rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu týkajúceho sa merita veci podal osobitné dovolanie žalovaný 7/, ktorý vyvodzoval jeho prípustnosť a dôvodnosť z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože podľa jeho názoru sa súde nižšej inštancie kvalifikovaným spôsobom nevysporiadali s procesnou podmienkou naliehavého právneho záujmu a vo svojich záveroch sa obmedzili na nekritické prevzatie argumentácie žalobcu bez dôkladného a presvedčivého odôvodnenia odklonu o d ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Súde nižších inštancií vo svojich rozhodnutiach dospeli len ku kvalifikácii „právneho záujmu“, avšak nie ku kvalifikácii „naliehavého právneho záujmu“, ktorý je procesným predpokladom určovacej žaloby. Vzhľadom k tomu, že súde nižších inštancií po dovodení právneho záujmu, žalobu nezamietli, považoval žalovaný 7/ tento ich postup za porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Následne podal dovolanie aj v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, kedy mal za to, že v konaní došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu naliehavého právneho záujmu a tým aj k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a to od rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 36/2008, 3 Cdo 98/2004, 5 Obo 36/2012, 1 Obo 23/2008, 4 Cdo 394/2013 a 4 MCdo 8/2012. V zmysle vyššie uvedeného žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali spoločne dovolanie aj žalovaní 2/, 3/, 4/, 5/, 6/ a 8/, ktorí vyvodzovali jeho prípustnosť a dôvodnosť z toho, že súde nižších inštancií sa riadne nevysporiadali s otázkou existencie naliehavého právneho záujmu a tým sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Súde nižších inštancií navyše nevysvetlili, ani na základe akých argumentov dospeli k existencii naliehavého právneho záujmu, a teda nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP). Ich odôvodnenie označili z uvedeného dôvodu za nejasné a nepresvedčivé. Následne podľa ich tvrdenia súde odignorovali aj prekážku res iudicata vyskytujúcu sa v konaní, nakoľko v tej istej veci už bolo právoplatne rozhodnuté. V dôsledku uvedenej vady poukázali na konanie vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 5 Cb 577/00, kde sa jednalo o žalobu na plnenie - vydanie zálohu v prospech žalobcu C.S.I.-C.D., a.s. od žalovaného - Slovenskej republiky - Ministerstvo hospodárstva SR a zároveň na konanie konanom na Krajskom súde v Košiciach vedenom pod sp. zn. 2 Cb 1272/02. V zmysle uvedenej prekážky res iudicata uviedli, že sám žalobca tvrdil, že o vlastníctve spoločnosti Transpetrol, a.s. už rozhodoval Krajský súd v Košiciach práve vo vyššie uvedenom konaní. Vádu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP videli aj v tom, že súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby navrhovanú žalobcom, kde pochybil, keď v konečnom dôsledku žalobca žiadal, aby súd určil, že absolútne neplatným úkonom je samotný prevod akcií 647 kusov spoločnosti TRANSPETROL, a.s. a nie zmluvy o kúpe a predaji zaknihovaných cenných papierov. Okresný súd napriek takto žalobcom navrhovanej zmene petitu rozhodol v merite o neplatnosti zmlúv a nie o neplatnosti prevodu, ktorého sa žalobca domáhal (ultra petitum). Následne došlo v konaní aj k odňatiu ich práva na vyjadrenie sa, pretože podanie žalobcu zo dňa 11. septembra 2013 č. l. 1119 spisu im nebolo včas doručené a takisto ani podanie žalobcu zo dňa 10. apríla 2014 č. l. 1244 spisu, ktoré im však nebolo doručené až do dnešného dňa. Upozornili aj na nesprávne vedenie spisu, ktorým tiež došlo k odňatiu ich práva na spravodlivý súdny proces. V zmysle uvedeného žiadali rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniam žalovaných 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ a 8/ (ďalej aj „dovolateľov“) navrhol ich odmietnuť, resp. zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ a 8/ je dôvodné.

7. V danom prípade žalovaní vyvodzujú prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných

procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z dovolania vyplýva, že dovolatelia namietajú, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

10. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

11. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nezaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu, keď vo svojom rozhodnutí len stroho konštatoval, že: „a preukázal naliehavý právny záujem na neplatnosti právnych úkonov“ (viď strana 16 rozsudku odvolacieho súdu), na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom rozhodnutí vysvetľoval existenciu preukázaného právneho záujmu žalobcu na rozhodnutí súdu (viď č. I. 1158 a č. I. 1162 spisu).

12. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí následne nijak neriešil ani namietanú prekážku veci už rozhodnutej „res iudicata“. Naopak súd prvej inštancie z dôvodu, že medzi totožnými sporovými stranami len v inom procesnom postavení bolo už právoplatne rozhodnuté o rovnakom predmete sporu, ktorý vychádzal zo zhodných skutkových okolností, konanie vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným I/ zastavil. Následne uviedol, že konanie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Cb 577/00 o vydanie cenných papierov emitenta Transpetrol a.s. titulom zálohu zo záložných zmlúv uzavretých 9.10.1998, začaté na návrh záložného veriteľa C.S.I-C.D., a.s. proti žalovaným, ktorými boli všetci účastníci tohto konania vystupujúci ako záložní dlžníci alebo držiteľia cenných papierov sa dotýkalo iného predmetu sporu, než aký je predmetom prejednávanej veci. U zmienených súdnych konaní nebola zistená prekážka veci už rozhodnutej „res iudicata“ (§ 159 Obč. súd. por.), ani konania už začatého „litispendentia“ (§ 83 Obč. súd. por.) v totožnej veci, ktoré by odôvodňovali zastavenie konania podľa ustanovenia § 104 ods. 1 Obč. súd. por. z dôvodu nedostatku podmienok konania (viď č. I. 1157, 1538 spisu). Odvolací súd sa však s vyššie uvedeným vôbec nevysporiadal, nakoľko v jeho odôvodnení absentuje akákoľvek zmienka o posúdení prekážky veci už rozhodnutej „res iudicata“. Jeho rozhodnutie je preto aj z týchto dôvodov nedostatočné a nepreskúmateľné.

13. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd v rámci argumentácie uvedenej v odôvodnení rozhodnutia nedal odpoveď na námietky dovolateľov vnesenej počas základného konania, týkajúce sa a posúdenia naliehavého právneho záujmu a posúdenia prekážky veci už rozhodnutej „res iudicata“. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhol odpovedi na tieto argumentácie žalovaných, napriek tomu, že išlo o podstatné otázky, ktoré uvádzali dovolatelia aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, a ktoré namietali aj počas celého konania.

14. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

15. Dovolací súd následne z obsahu dovolania žalovaných, ako aj z obsahu spisu zistil, že sa v ňom nachádza doplnenie vyjadrenia žalobcu zo dňa 10. apríla 2014 k odvolaniu žalovanej 8/ proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 25. septembra 2013 a reakcia na jej stanovisko zo dňa 15. januára 2014 (č. I. 1244 spisu), ktoré im nebolo zaslané na vyjadrenie, a to aj napriek tomu, že bolo procesne relevantné a týkalo sa preukazovania existencie naliehavého právneho záujmu. K tomuto zisteniu dovolací súd poznamenáva, že Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel

Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

16. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvorilo stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces, nebolo preto možné v tomto smere odvolacie konanie považovať za spravodlivé.

17. Porušenie práva na spravodlivý proces vyššie uvedeným spôsobom nerešpektujúcim princíp rovnosti zbraní bolo dôsledkom nesprávneho postupu súdov v odvolacom konaní žalovaným preukázateľne znemožnené a tým opodstatnene tvrdia, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. Dovolací súd následne považuje za potrebné uviesť, že k odňatiu práva žalovaných na vyjadrenie sa k podaniu z 11. septembra 2013 č. I. 1199 spisu nedošlo, pretože toto im bolo preukázateľne doručené prostredníctvom okresného súdu, a teda dovolací súd má v tejto súvislosti za to, že v tejto časti došlo k zhojeniu uvedenej procesnej vady. Predmetné podanie bolo stranám sporu doručené spolu s písomným vyhotovením rozsudku (viď referát z č. I. 1164 spisu). Dovolací súd zároveň uvádza, že k odňatiu práva žalovaných na spravodlivý súdny proces nedošlo ani nesprávnym vedením súdneho spisu.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v potvrdzujúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP). Vzhľadom na dôvody zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa už ďalej nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia následných dovolacích námietok.

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.